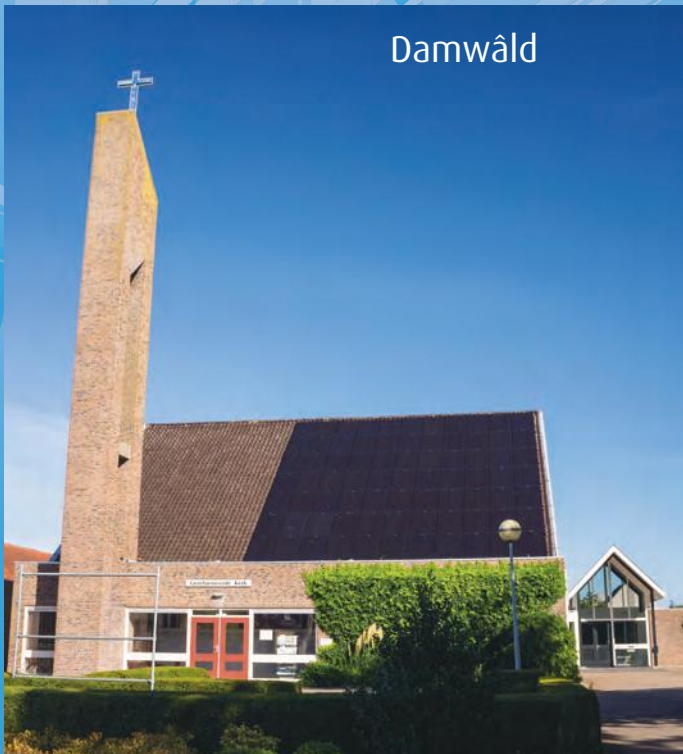

Sijbren Boukes 40 jaar al "Geandewei"

Tsjinner fan 'e tsjerke

Damwâld

Hardinxveld Giessendam

Gees

Herinneringen

Koffiedrinken in de wijk
september 2011

Spelen in de wijk september 2011

Fietstocht september 2011

Gemeenteavond 2017

Pasen 2018

Pasen 2018

Dit is een speciale uitgave van kerkblad “Geandewei”. Gemaakt t.g.v. het afscheid van Ds Boukes, dit bewaarnummer is geheel gewijd aan zijn 40 jarige loopbaan als predikant van de Gereformeerde Kerken.

De kerkenraad wenst u veel leesplezier

Afscheid na ruim 28 jaar

Zoals bekend, bereikt dominee Boukes in mei 2021 de leeftijd dat hij met emeritaat gaat. Dat valt vrijwel samen met zijn ambtstermijn van 40 jaar als predikant. Van die 40 jaar, heeft hij ruim 28 jaar in Damwâld gestaan. Gebruikelijk is, dat een predikant na een periode van 4-8 jaar meestal weer een andere post aanvaard. Al vrij in het begin werd hij al gepolst door een andere gemeente, maar hij gaf toen aan, dat zijn taak bij ons nog niet ‘klaar’ was, dat hij het gevoel had dat hij hier nog een missie had. En dat is zo gebeven.

Door zijn lange ambtstermijn hier, is het meer dan een normale werkplek en ook meer dan een doorsnee arbeidsverhouding geworden. Boukes is onderdeel van de kerkelijke gemeente, maar tegelijkertijd ook de herder, raadsman, de vraagbaak en adviseur. Het is bijzonder om te zien, hoe hij vergroeid is met de gemeente, zonder daarin zijn onafhankelijke positie kwijt te raken.

Verbinder

Het is een predikant, die al -gedurende zijn hele ambtstermijn hier- de kunst verstaat om de levenslessen uit de Bijbel te ‘vertalen’ naar onze tijd, om ons te leren hoe de gekozen tekst ook op ons van toepassing is: hoe wij daar ook nu nog troost, hoop, richting en wijsheid uit kunnen halen.

Dominee Boukes is een persoon, die de grote variatie die er binnen onze kerkelijke gemeente

bestaat, weet te verbinden, aan te spreken en bij elkaar te houden, ook in spannende tijden van uiteenlopende stromingen, verschillende inzichten op kerkelijk gebied en het vragen om/ zoeken naar andere vormen van kerkdiensten. Dat balanceren heeft erin geresulteerd, dat er binnen onze kerk ruimte is voor niet alleen de traditionele kerkdienst, maar ook praise-diensten, jeugdkerk (Younited) en bestaat uit een actieve gemeenschap. Toen Boukes in 1992 aantrad, stonden hier nog 2 predikanten. Intussen hebben we – sinds het vertrek van ds. Bouman - een predikant en een kerkelijk medewerker, Robert Colijn. Samen zorgen ze voor het geestelijk wel en wee in de gemeente; ook kunnen ze het goed met elkaar vinden.

Grote impact

Het afscheid van ds. Boukes is daarom een afscheid met grote impact. We verliezen in hem een vaste constante, een baken in steeds veranderende tijden, óók – nee misschien wel juist – in de kerk. Waar geloven in de loop van de tijd van een vast gegeven is verschoven naar een minderheid in ons land, is het goed om een predikant in ons midden te hebben die daar steeds de juiste weg en toon in heeft weten te vinden. Genoeg verandering om nieuwe/jonge mensen aan te spreken, maar ook vertrouwde gewoonten die herkenbaar zijn en blijven voor de reguliere kerkgangers.

Onvermoeibaar weet Boukes altijd weer mensen te raken, niet alleen in de preken, maar ook in het pastoraat. De gesprekken in de huiskamer, de catechese, de gespreksgroepen. Hij is een bestuurder, een man met gevoel voor het leiden van een gemeente, ook in vergaderingen. Zonder dat hij op de voorgrond treedt, weet hij in veel gevallen toe te lichten hoe een bepaalde situatie is ontstaan, wat voor regelgeving eraan ten grondslag ligt, of wat daar jaren terug over is besloten. Met zijn vertrek raken we ook een deel van ons collectief geheugen kwijt, onze vraagbaak en adviseur. We zullen eraan moeten wennen, het is onontkoombaar. Maar dat hij een lege plek achterlaat is wel duidelijk.

Organisatietalent

Ook met de omringende kerken in het dorp is -mede dankzij zijn proactieve houding en organisatietalent- een langdurige band opgebouwd. Zo is jaren terug een interkerkelijk initiatief opgestart: een huis-aan-huis-krant die werd uitgebracht door de gezamenlijke kerken in Damwâld, met daarin aandacht voor de kerkdiensten, maar ook een redactioneel stuk, een column en meer. De krant is vervolgens veranderd in een halfjaarlijkse folder, die verschijnt in de aanloop naar Pasen (voor de Stille Week) en in de periode voor Kerst. Dat heeft ertoe geleid, dat de lokale kerkgemeenschappen naar elkaar toe groeiden, meer aandacht en begrip over en weer ontwikkelden. Tijdens de redactievergaderingen wordt er veel gedeeld, en dat zorgt voor samenhang en onderlinge betrokkenheid.

Een levenswijze

Kortom: natuurlijk is predikant-zijn een beroep, maar het is in zijn geval veel meer dan dat. Een levenswijze, een betrokkenheid, een onverwoestbare inzet en energie, maar ook een constante zoektocht: ben ik nog op de goede weg, hoe kan ik de gemeente inspireren, meenemen, begeleiden, leren en opvoeden in het geloof. Het is duidelijk dat hij de mensen in deze streek, die bekend staan als eigenzinnig, koppig, niet snel te overtuigen en moeilijk in het gareel te houden, in al die jaren op de juiste wijze en toon heeft weten aan te spreken. Dat is op zich al een verdienste van formaat.

Grote dank

Wij zijn hem grote dank verschuldigd voor alles wat hij in deze bijna 30 jaar voor ons heeft gedaan en betekend. In deze “Geandewei” leest u nog veel meer over hem en zijn verdiensten.

Janet Alkema, voorzitter kerkenraad Geref. Kerk Damwâld.

Colofon

Samenstelling
Piet Wijbenga

Teksten

Yke Wijbenga
Froukje, Gerard en Harry Boukes
Leden Gereformeerde kerk PKN Gees
Leden Gereformeerde kerk PKN Stationsstraat
Hardinxveld Giessendam
Robert Colijn
Bert Timmer

Gijsbert Otter
Ester Kooistra
Peter Schreiber
Margrietha Zagema
Kees Knol
Sietse Hilverda
Willem de Boer
Piet Wijbenga
Janet Alkema

Foto's

Roel van der Veen
Jan Wiersma
Gereformeerde Kerk PKN Gees

Gereformeerde kerk PKN Stationsstraat
Hardinxveld Giessendam

Druk

Dekker Creatieve Media & Druk
Mei 2021

Enmalige uitgave Gereformeerde Kerk PKN,
Damwâld ©
Commissie afscheid Ds. Boukes.
Akkie Visser
Wessel Rozendal
Piet Wijbenga

Afscheid van een gezegend mens

Tekst: Yke Wijbenga.

Als kleuter wist hij het al: ik word dominee. En zo geschiedde.

“Het was voor mij een heel duidelijk pad. Tja, waarom dat zo was?

Dat is moeilijk te beschrijven.

Het is zo geleid en dat is goed uitpakkt dus ik ben een gezegend mens.”

In 1981 werd Sijbren Boukes dominee in Gees. Nu veertig jaar later is de tijd van het afscheid gekomen. De afgelopen maanden waren door de corona-pandemie al een voorproefje van het emeritaat. Het pastoraat werd beperkt en het aantal preekbeurten meer dan gehalveerd.

“Ik ben heel benieuwd hoe het emeritaat mij zal bevallen want eigenlijk moet ik nog leren leven. Ja, dat is ook weer niet helemaal waar maar ik ben wel altijd heel gefocust geweest op mijn werk als predikant en daardoor ook gestuurd. Als predikant moet je constant beschikbaar zijn.”

Zwaar is hem dat nooit gevallen, integendeel. Terwijl je als predikant toch in aanraking komt met veel ellende. “Ik heb me heus wel eens afgevraagd waarom ik vaak naar vervelende situaties moest.

Maar God voelt zich daar ook niet te groot voor. Ik verwonder mij voortdurend over de grootheid en de liefde van God. Hij gaat zelfs nog naar het allerergste toe. Die houding, dat vind ik heel bijzonder. Dat is niet alleen voor jezelf fijn maar het geeft je ook hoop voor de meest ellendige situaties waar je zelf niks van begrijpt. Het enige wat je dan kunt doen is erbij gaan staan en zoeken of je God kunt vinden. Het vertrouwen dat hij ook daar zal zijn, dat is zo ontzettend mooi.”

In de afgelopen 40 jaar is er veel veranderd in de kerk. “Ik heb altijd geprobeerd de gemeente voor te houden dat ze niet bang moet zijn voor veranderingen. Natuurlijk, de basis moet blijven maar we moeten ervoor zorgen dat we dat op een manier doen die ook begrepen kan worden door de jongere generaties.”

En toch verlaten steeds meer mensen de kerk. “De kerk is voor een deel in zijn vormen en bezigheden niet alert genoeg geweest. Er is bij een deel van de mensen iets veranderd in hun bele-

ving van de bijbel. Je kunt er niet meer vanuit gaan dat iedereen als vanzelfsprekend de bijbel belangrijk vindt. Dat is hij wel, maar dat moet je elke keer weer waarmaken.”

Je kunt daarom volgens mij in deze tijd niet meer preken houden waarin je je beperkt tot het uitleggen van een bijbelgedeelte. Je moet de kern van een bijbeltekst pakken en daar moet je iets mee doen. Daarmee moet je proberen tot de mensen en tot deze tijd te komen. En dat gaat nog weleens mis. Ik heb een poos de gewoonte gehad om elke week een preek uit Nederland te beluisteren. Gewoon puur willekeurig op *Kerkdienst gemist* een provincie en een kerk aanklikken en dan de laatste preek horen. Daar werd ik niet altijd gelukkig van. Ik hoorde vaak voorspelbare dingen. Dan snap ik wel waarom mensen niet meer naar de kerk gaan. Ik weet niet of ik het beter doe trouwens. Ik hoop het..... “

Inhoud, een boodschap hebben.... daar draait het voor dominee Boukes om in de kerk. Maar met die boodschap gaat het volgens hem niet goed. “In mijn eerste gemeente was het zo dat er bij een begrafenis tegen mij werd gezegd *dominee, u moet niet te veel praten over degene die gestorven is. Het evangelie moet klinken*. Het risico daarvan was dat je verhaal alleen maar over het hiernamaals ging en niet bij de situatie van de mensen kwam.

Nu vraagt men meer het omgekeerde: het moet gaan over de persoon die gestorven is. Als je het echter alleen maar over de overledene hebt, vertel je ze niet over het evangelie. Dan blijft het op aarde hangen.”

“Als ik een begrafenis doe probeer ik de persoonlijke dingen zoveel mogelijk door de familie zelf te laten vertellen. Zij kunnen dat ook veel beter dan ik want zij hebben met die persoon geleefd. Voor mij is dan de uitdaging om nadrukkelijk de link te leggen tussen iets wat die persoon typeert en God. Als dat er niet meer in zit heb je niets vertellen.”

“Als ik overga op het hogere merk ik wel dat ik soms een deel van het publiek kwijtraak. Dat is een dilemma waar je inzit. Je wilt dicht bij de mensen zijn maar je wilt ook trouw blijven aan je roeping, aan de boodschap die je te brengen hebt. Mensen helpen om God te zien. Dat is de uitdaging waar je voor staat. Maar ik weet niet of het altijd lukt en of mensen die uitdaging nog wel zien. Het heeft denk ik ook te maken met een beetje te lief Godsbeeld.

Maar als het zo wordt dat alles er mee door kan, doet niks er meer toe. En heb je geen verhaal meer.”

Dominee Boukes is dan ook niet optimistisch over de toekomst van de kerk in de huidige vorm. “Als de PKN niet leert van de evangelische wereld ziet het er niet goed uit. De evan-

Ik verwonder mij voortdurend over de grootheid en de liefde van God.

Mensen helpen om God te zien. Dat is de uitdaging waar je voor staat.

gelische kerken doen het goed omdat zij de taal en cultuur van onze tijd verstaan. Zij weten de mensen in hun gevoel te raken. Er zitten hele goede dingen in hun kerkzijn. De toewijding die ze daar hebben, écht de keuze maken voor het geloof. Dat doen ze daar geweldig goed. Ook de muziek die ze daar gebruiken. Als ik met de jeugd een dienst voorbereidt zitten er alleen maar opwekkingsliederen in. De rest spreekt ze niet aan. Dat is ook een gebied waar de traditionele kerk de boot wat heeft gemist. Het nieuwe liedboek heeft prachtige teksten en is muzikaal zeer verantwoord maar mist gevoelsmatig de aansluiting terwijl dat in onze tijd nu juist zo belangrijk is.”

Maar er gaat zeker geen gefrustreerde man met emeritaat. “De traditionele kerk zal moeten veranderen. Daar ben ik van overtuigd. Maar door de coronacrisis gebeurt dat al. Doordat we nu

via de media moeten werken hebben we op een andere manier contact met de mensen en zijn we gek genoeg zichtbaarder geworden. Ook niet-kerkmensen kijken naar onze livestreams.” “Het is de boodschap zelf die het nu moet doen. Niet meer de vertrouwde van de groep. Ik praat nu met mensen van buiten de kerk die achter bepaalde dingen beginnen te komen. En dan hoeven we niet eens zo lang te praten voor we spreken over God. Of ik ze bekeer? Dat durf ik niet te zeggen. Maar God gaat zijn eigen pad. Dwars door alles heen. En dat zal anders zijn dan wij denken te weten. We moeten ons kerkzijn durven loslaten op den duur. Het moet bij God weggkomen en als het daar niet weggkomt dan komt het dus niet. De grote vraag is, hebben we daar vertrouwen in of niet? Ik denk dat er in de toekomst nog best mooie verrassingen kunnen komen.”

Als het zo wordt
dat alles er mee door kan,
doet niks er meer toe.

Een geboren Rotterdammer

Tekst en Foto's: Froukje, Gerard en Harry Boukes.
Gereformeerde kerk PKN Gees.

Sijbren Boukes groeide op in Rotterdam, maar heeft Friese wortels.

Hoe het zit horen we van zus Froukje (64) broer Harry (61) en broer Gerard (57).

Froukje: Onze beide ouders komen uit Friesland, onze moeder uit het hoge Noorden en vader uit Gaasterland.

Na de oorlog was er een trek naar het westen van Nederland, omdat daar werk was. Mijn vader was inmiddels opgeleid tot ijzerwerker en vond een baan bij de Rotterdamse Droogdokmaatschappij, een grote scheepswerf. Een baan betekende ook een huis in Rotterdam Heijplaat. Deze wijk was door de RDM gebouwd voor hun werknemers. Het was een zogenaamd tuindorp, een wijk met veel groen, maar lag midden tussen de havens in een industriële omgeving.

Onze ouders trouwden in 1953. Er was woningnood, het kleine huis moesten ze delen met de broer van mijn vader, die op de bovenverdieping woonde. Sijbren of Siep, zoals wij hem destijds noemden, werd ruim 1 jaar later geboren, vijf dagen eerder dan zijn nichtje boven. Toen Froukje geboren werd kregen zij het huis voor zichzelf. Drie jaar later volgde Harry en Gerard was het nakomertje.

Gerard: Thuis spraken onze ouders meestal Fries met elkaar, maar de kinderen werden altijd in het Nederlands aangesproken. Wij konden het Fries wel goed verstaan, maar met spreken kwamen we toen nog niet ver. We oefenden op de achterbank in de auto op weg naar de vakantie in Friesland en noemden dat 'Fries sprotsen'. Elke zomer logeerden we 2 weken bij de pakes en beppes en daar werden we ondergedompeld in de Friese taal. Daardoor is het Sijbren uiteindelijk in Damwoude gelukt goed Fries te gaan spreken. Hij vertrouwde me zelfs toe dat hij in het Fries droomt.

Kunnen jullie een beeld van het gezinsleven geven?

Harry: Moeder was altijd thuis en het was gezellig. De taakverdeling was nogal klassiek, maar dat was zo bij iedereen in de buurt. Vader wilde persé tussen de middag thuis warm eten

en had een half uur schaft. Omdat we vlak bij de fabriek woonden, lukte dat. Het vereiste een strakke timing van moeder en ook wij moesten op tijd aan tafel zitten. Zeker in de beginjaren werd er regelmatig muziek gemaakt. Moeder speelde orgel, en wij zongen mee: psalmen en liederen uit de bundel van Johannes de Heer. We moesten ook allemaal op orgelles en dagelijks oefenen.

Gerard: Deze verplichting is aan mij voorbij gegaan. Dat is het voordeel wanneer je broers en zus deze lessen niet met groot enthousiasme volgden.

Froukje: Vader had als hobby fotograferen en filmen. We hebben veel beelden uit onze jeugd. Er werden in die tijd ook regelmatig spelletjes gedaan, die Sijbren als oudste vaak won. Daar genoot hij van en hij hield er ook van het mij in te wrijven.

Harry: Sommige spellen waren te duur en die maakte hij zelf. Stratego bijvoorbeeld: de stukken op het veld waren gevouwen kartonnennetjes. Wij keken dan wel mee over zijn schouder en als je dan nieste of hard moest lachen, vlogen stukken van het bord. Als Sijbren aan de winnende hand was (zoals meestal) kon hij behoorlijk boos worden.

Het geboortehuis en woonhuis van Sijbren in de Alwinstraat in Rotterdam, met op de achtergrond de poort van de vroegere RDM

Gerard: Sijbren was altijd heel strikt in de (spel) regels. Als we bij beppe samen in een kleine bedstee moesten slapen, werd er eerst veel tijd besteed aan waar de grens lag in bed. Het was ten strengste verboden om daar overheen te komen

Hoe was Sijbren als kind

Froukje: Hij hield enorm van lezen, en zat het liefst in een hoekje met een boek. Vanaf zijn vierde wilde hij dominee worden. Hij zag zichzelf niet als brandweerman of vrachtwagenchauffeur, zoals veel jongetjes van zijn leeftijd. Technische of sportieve ambities had hij ook niet.

Harry: Met het vooruitzicht dominee te worden vond hij het ook helemaal niet nodig om te leren klussen of te sporten.

Gerard: Hij maakte niet graag vuile handen. Immers: als je ze niet vuil maakt hoeft je ze ook niet schoon te maken. Dat is altijd zo gebleven

De jonge moeders met hun pasgeboren baby's. Rechts baby Sijbren

En toen naar de middelbare school

Froukje: Omdat hij dominee wilde worden, moest hij naar een middelbare school met een gymnasiumafdeling. Het werd de Christelijke Scholengemeenschap Johannes Calvijn. Dat was een flink eind fietsen, ruim een half uur. Dat deed hij altijd, door weer en wind.

Gerard: Volgens mij voelde hij zich wel thuis op die school, ook al had hij in het begin ook op zaterdagochtend les. Het was voor mij een vast uitje om Sijbren samen met mijn vader met de auto naar de zaterdaglessen te brengen.

Harry: Froukje en ik gingen naar diezelfde school. Drie kinderen op één school was makkelijker, hoewel we geen boeken van elkaar konden overnemen, wat wel het idee was geweest. Sijbren doorliep de school vlot, scoorde hoog op alle vakken inclusief de Hebreeuwse taal. Die lessen waren speciaal voor aankomend theologiestudenten. Uiteindelijk zijn vier mensen uit zijn klas theologie gaan studeren.

Froukje: Sijbren deed niet mee aan trends. Lang haar, T-shirts en spijkerbroeken, het was niet aan hem besteed. Hij bleef overhemden dragen en zijn kapsel bleef kort. Gymlessen vond hij een ramp. Ik zat een klas lager en had in die tijd liever een hippe en sportieve broer gehad. Achteraf vind ik het wel sterk als je op die leeftijd je eigen lijn blijft volgen.

Hij hield enorm van lezen, en zat het liefst in een hoekje met een boek

Het gezin in 1964

Hij was de eerste die uit huis ging

Harry: Toen hij 18 was ging hij op kamers in Kampen wonen. Vanuit Rotterdam kon dat natuurlijk niet anders. In die tijd was er een keer een dominee in onze kerk die bad voor *'alle mensen die gevangen zaten in kampen'*. Froukje en ik hebben toen veel moeite moeten doen om het niet uit te proesten van de lach tijdens het gebed.

Gerard: Ik herinner mij nog wel dat het maandagochtend vaak lastig was voor Sijbren om vroeg en stipt volgens plan op reis te gaan met een volle weekentas met schoon wasgoed. Mijn moeder zat hem dan achter de broek omdat hij anders te laat zou komen en hij had altijd het standaard antwoord "Ach, dan neem ik toch een bus later."

Sijbren leest de krant

Froukje: Hij klaagde wel over het eten: een huisgenoot was vegetariër en Sijbren moest meedoen. Dat betekende linzen eten en dat ook nog met weinig zout. Deze huisgenoot vond dat meer dan 1 gram zout per dag ongezond was. Hij heeft zijn hele studie dezelfde huisgenoot gehad. Zijn eerste preekpak had dan ook een heel andere maat dan het huidige.

Gerard: Als jongste van het gezin heb ik in die periode nog wel eens een paar keer bij Sijbren gelogeerd tijdens de traditionele 'Kamper Ui-dagen'. Ik heb goede herinneringen aan de orgelconcerten die we dan in dat kader bezochten. Verder accepteerde hij veel van wat op zijn weg kwam. Zijn fietsband raakte lek en in plaats van deze te repareren ging hij voortaan lopen. Een jaar later pompte hij die band weer eens op en die bleek toen, wonderbaarlijk, niet meer lek

Hoe was de eerste periode na zijn studie?

Gerard: Toen Sijbren in Gees zijn eerste gemeente kreeg gingen mijn ouders daar vaak heen om hem bij praktische zaken te helpen.

Ik woonde toen nog thuis en ik ging regelmatig mee. In deze plattelandsgemeente was een auto onmisbaar.

De auto was voor Sijbren een noodzakelijk kwaad en het achteruitrijden is daarbij nooit zijn sterke kant geworden.

Tijdens het achteruitrijden heeft hij het ooit gepresteerd om op een ruim parkeerterrein tussen de pastorie en de kerk tegen de enige auto die daar stond aan te rijden.

Dat was wel een beetje sneu: het was de auto van onze vader.

Hoe vaak zien jullie elkaar?

Froukje: Sinds onze beide ouders overleden zijn is dat minder geworden. Harry en ik wonen in de Randstad en Damwoude is zo ver! Bovendien is Sijbren heel trouw aan zijn werk en wil hij altijd beschikbaar zijn voor onverwachte gebeurtenissen in de gemeente. Gerard ziet hem het meest, want hij woont redelijk in de buurt. Misschien dat het gaat veranderen als hij geen gemeente meer onder zijn hoede heeft en in Balk woont.

Harry: We zijn vier verschillende mensen, die hun eigen weg gevolgd hebben, heel verschillende beroepen hebben en ook wel verschillende interesses. Maar de band blijft. Als we elkaar nodig hebben, weten we elkaar te vinden.

Eerste preekpak

Pastorie Gees

Het begon op de Drentse zandgronden...

Tekst en Foto's: Harry Euving en gemeenteleden
Gereformeerde kerk-PKN Gees.

Bevestiging en intrede.

Op 10 mei 1981 is de bevestiging in Gees en begon ds. Boukes dus als predikant. Voor de bevestiging had ds. Boukes al een aantal diensten in Gees geleid. Ds. Boukes werd dan opgehaald vanaf het station in Hoogeveen. Een toen kleine en tengere jongeman wiens stemgeluid ook niet overweldigend was. Angstvallig vroeg ds. Boukes de eerste keer dan ook aan zijn chauffeur, de heer Jan Lanning, of er in Gees wel een microfoon was.

Het toenmalige kostersechtpaar Henk en Aaf Adema vertellen over de tijd van ds. Boukes in Gees: (zij woonden schuin tegenover Pastorie en kerk).

Dominee van Gees.

Als kandidaat kwam ds. Boukes in 1981 geregeld een keer te preken in Gees. Er werd ook een beroep op hem uitgebracht Maar er waren wel meer gemeenten die hem wilden beroepen. Als hij in Gees was ging hij 's middags vaak een wandelingetje maken tussen Gees en Zwinderen want er was toen nog twee keer dienst in Gees.

Toen hij het beroep had aangenomen moest hij nog voor de classis. Dit was vaak in de maand maart. Hij woonde toen al in de pastorie en Henk vroeg of hij tegen dat bezoek aan de classis opzag en hoe

dat er eigenlijk aan toe ging, hij zou dat wel eens mee willen maken. Nu dat kon gemakkelijk' zei Ds. Boukes en zo gebeurde.

Daar vroegen ze hem van alles om hem in de val te lokken...maar hij was ze veel te glad af. Met één antwoord, beantwoordde hij 3 vragen tegelijk. Het was dan ook een mooie avond!

Op 10 mei zou hij worden bevestigd door ds. De Vries dit liep echter anders en is hij bevestigd door ds. Hoogkamp.

Ds. Boukes had toen nog geen rijbewijs. Hij deed dan ook elke dag zijn boodschappen lopend door Gees met zijn korbies aan de hand. Dat was een koddig gezicht.

Als je bij hem aan de deur kwam, had hij meestal een paar pantoffels aan waar de muizen bij hadden gezeten.

Op een dag kwam ds. Boukes bij ons en vertelde dat hij die nacht heel slecht had geslapen. Hij had namelijk heel veel bezoek gehad en of Henk wel even mee wilde om te kijken. Henk ging dan ook mee. Groot was de verbazing toen

Gereformeerde kerk PKN Gees

er in het slaapkamerplafond van de dominee een heel klein gaatje zat waar wespen in- en uitvlogen. Er kon wel wat aan gedaan worden, maar dan moesten we toestemming hebben van de Commissie van Beheer. Henk haalde een spuitbus van R. Keen en spoot in het gaatje en daar kwam vervolgens een heel leger uit. De volgende dag is dat stuk plafond eruit gehaald, is vervolgens de deur op een kier gezet en is er nogmaals gespoten. 's Avonds lag het leger wespen op de grond. Vaste schoonmaakster Grietje heeft er een halve container vol opgeveegd. Er werd naderhand een nieuw plafond geplaatst.

Ds. Boukes had een paar tuinmannen. Voor de verjaardag van de dominee in december moest de tuin nog even worden opgeknapt. De beide heren hadden al bij voorbaat lol want ze plukten een mooie bos hulst voor de dominee uit zijn eigen tuin. Op zijn verjaardag kreeg ds. Boukes het groene boeket aangeboden. Boukes deed net of hij het niet in de gaten had, maar wat hadden we een lol.

Van jongeman van 26 werd hij man en er moest geregeld een nieuw pak komen. Maar steeds kocht hij eenzelfde kleur zodat de gemeente het niet in de gaten had, dat er alweer een nieuwe nodig was. Zo ging het ook met de auto.

Wat opviel was zijn kennis en kunde om met mensen om te gaan, dit maakte dominee tot een wijs man. Zo wist hij bijvoorbeeld de viering van het avondmaal te veranderen zonder al te veel weerstand, onder het mom van 'wij kunnen het bij wijze van proef wel eens anders doen'.

Ook blijkt hij een aantal keren te hebben bemiddeld bij conflicten, ook buiten de gemeente. Typerend was hoe ds. Boukes een aantal oudere dames meer betrokken maakte zij wilden graag iets doen en gingen voor hem sokken breien, ds. Boukes had warme voeten en de dames waren blij!

Hij lag ook goed in het dorp hij was een keer op verjaardagsvisite bij zijn buurman Wolter Hoving geweest een veehouder. 's Avonds tijdens de catechisatie wist Ds. Boukes de jeugd te vertellen dat de handel in export vee niet veel meer opbracht. Ds. Boukes had natuurlijk ook vakantie, veelal gingen er dan boeken mee dus geen doevakanties.

Er wordt verteld dat ds. Boukes op vakanties niet bekend maakte dat hij predikant was. Toen er tijdens zijn vakantie een gemeentelid overleed kwam dominee terug om er als predikant te zijn.

Wat bij veel mensen ook veel indruk heeft gemaakt is de "karbies" de tas waarin de wekelijkse boodschappen werden gehaald.

Bij het afscheid van ds. Boukes werd er door gemeentelieden een ABC gemaakt met:

De K is van karbies waar de dominee mee naar de winkel van Pol liep.

De A is van appelmeisje, een koek die de dominee graag kocht en at.

Dit verklaart misschien ook de ontwikkeling van zijn postuur?

Ds. Boukes kwam ook een keer te vallen en blesseerde zich hierbij, wij hebben toen een tijdlang zijn veters gestrikt.

In een brief aan de gemeente van Gees 25 jaar na dato schreef hij in Gees te hebben geleerd om niet eigenwijs te zijn, de gemeenschap ging boven het individu. Hij vond het raadzaam om niet te ver boven het maaiveld uit te steken, eenvoud siert de mens. De TV-serie "Schone schijn" was dan ook een serie waar Ds. Boukes graag naar keek.

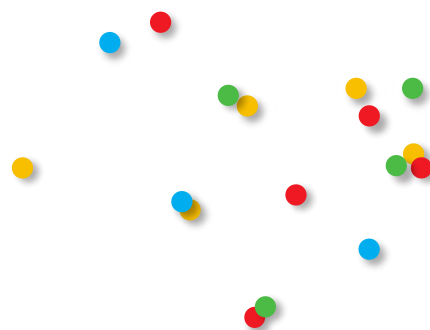
De dominee had ook nog andere talenten, zo heeft hij een keer meegedaan aan een gekostumeerde voetbalwedstrijd, hier zijn echter geen beelden van achterhaald.

Henk en Aaf Adema

De K is van karbies
waar de dominee
mee naar de winkel
van Pol liep.

De "karbies"

Ook de Dominee speelt wel eens toneel.....

Waar nog wel beelden van zijn is van het toneelstuk 'Drie is te veel', waarin ds. Boukes schitterde als meneer 's Gravensande die probeerde zijn dochter te koppelen aan een zoon van een steenrijke Amerikaanse familie.

Uit andere beelden blijkt zelfs dat ds. Boukes al meer dan 40 jaar getrouwd is geweest. Al met al dus informatie die een heel andere kant van ds. Boukes tonen.

Herinneringen aan ds. Boukes, opgetekend door Harmke en Frits Elde.

En om nu, na 40 jaar, 'spraakmakende' herinneringen op te halen is nogal lastig. Maar eigenlijk is dat wel positief, want stel je voor dat hij als revolutionaire veranderaar herinnerd zou worden. Wat opvallend was dat hij, als beginnend predikant, de gave had om niemand tegen zich in het harnas te jagen. Waarschijnlijk had hij zich goed ingelezen over de Geeser en Zwinderse gereformeerden, en de Drentse volksaard Met veel tact kon hij het goed vinden met de jeugd, als ook met de ouderen, in korte tijd werd er over hem gezegd: **'dat kun wal minder'**. Deze uitdrukking is een compliment wat nogal eens in de Drentse zanddorpen wordt gehoord. Al te uitbundig is een Drent zo maar niet.

Elke preek begon hij met een herkenbaar dagelijks voorval of belevens, zodat er meteen aandachtig geluisterd werd. Met gepaste humor, een minzaam lachje om zijn mond, stal hij onze harten.

Hij voelde zich thuis in de wel heel grote pastorie, groene vingers had hij niet, hij had een tuinman. De schoonmaakwerkzaamheden werden ook voor hem gedaan, daardoor kon hij het pastoraal werk verrichten, wat hem goed afging.

Hij was een graag geziene gast in de gezinnen.

Hij ging het liefst met z'n autootje (Fiatje?) door de gemeente. Naar de winkel ging hij altijd lopend met een echte Drentse 'karbies' in de hand. Dat was ook beter want met parkeren ging het niet al te best, hij parkeerde zijn auto meestal half op de Dorpsstraat, en plaatste zo een verkeers-belemmerend obstakel op de weg. Elke maand kwam hij getrouwd kopij brengen bij ons thuis voor het maandelijkse kerkblad 'Geestdrift'.

Verder viel het ons op dat hij de gave had om goed te luisteren naar de mens, om ook op deze wijze de gemeente in zich op te nemen.

Wij vermoeden dat de wijsheid van Siep ook op andere plaatsen zeker is opgevallen en gewaardeerd.

Kortom: **'dat kun wal minder'**.

Harmke en Frits Elde

40-jarig Huwelijk "Levend Schilderij", kort toneelstuk t.g.v. jubileum van de kerk

Vereerd waren wij toen wij bericht kregen vanuit Damwoude om een bijdrage te leveren voor een blad ter gelegenheid van het emeritaat van ds. Boukes. Graag gaven wij hieraan gehoor, ds. Boukes mag dan al ruim 35 jaar geleden vertrokken zijn,

ds. Boukes voelt nog altijd een beetje als ónze dominee!

Hiermee is veel gezegd hoe Gees destijds ds. Boukes heeft ervaren. Ook in de gesprekken met hen die hem hebben meegemaakt klinkt alom waardering voor hoe ds. Boukes hier heeft gefunctioneerd. Er is door een aantal gemeenteleden iets op papier gezet als een blijvende herinnering aan Gees.

Bij de bevestiging kreeg ds. Boukes de woorden mee: 'Het zal waarachtig wel gaan'.

Deze woorden zijn waarheid geworden!

Ook de jeugd krijgt aandacht van de Dominee samen met Robert Colijn pastoraal jongerenwerker.

Hoe heet hij? Boukes? Dumny? Wat een gekke naam. O, dat is zijn achternaam. Dumny? O, je bedoelt Boukes, of bedoel je Boukes. Sjonge. Wat verwarrend. Dan hou je het geen 2 jaren vol. Mensen raken verward. Wat? Hij is er al langer dan 2 jaar? Wat zeg je? Meer dan 20 jaar? Houden mensen het al zolang uit met meneer Dumny? Of Meneer Boukes... Dat is wel heel lang. Wilde niemand hem meer hebben ofzo? Of kon Damwald niet meer van hem af? Wat zeg je, heeft hij er bewust voor gekozen?

Nou, dan moet dit wel iets zeggen over die meneer Dumny Sijberen Boukes. Of niet. Ja, dat kan je wel zeggen. Dat een gemeente het zo lang met hem heeft gehouden. Of misschien dat hij het zolang met die mensen daar heeft gehouden. Dan moet er toch iets zijn tussen die 2. Die gemeente en die Boukes. Ik hoorde dat hij alleen is gebleven, net een Paulus. Heel veel kennis heeft, net als Paulus. Dat hij goed kon luisteren maar zeker heeeeel goed kan praten. Over van alles. Over dat ene boek. Over die ene regel van de kerk waar hij dan net weer iets van weet en iets over te zeggen heeft. Hij schijnt ook best slim te zijn. Althans, dat heb ik gehoord. Hij onthoudt zoveel, of moet ik nu zeggen ONTHIELD... Hij scheen goed te kunnen preken. Voor iemand die niet meer de jongste is kon hij best goed aansluiten bij de belevingswereld van nu. Volgens mij wordt er wel van hem gehouden. Toch een soort huwelijk tussen die 2, de gemeente en Boukes. Een goed huwelijk met waarschijnlijk af en toe wat huwelijks gekibbel. En nu gaat hij weg. Geen Dumny meer maar gewoon Sieb. Ik ben niet blij dat je gaat maar wel dat ik met je heb mogen werken. Van je heb mogen leren. Heb mogen delen in je wijsheid. Samen lekker kletsen over leven en theologische dingetjes. Dat we eigenlijk wel zouden willen dat mensen meer Bijbelse en theologische kennis zouden hebben. Ons verlangen dat God meer zichtbaar is in mensenlevens en tegelijk ook onder de indruk hoe God al aanwezig is. Je bent een bijzondere man.

Waardevol om in de buurt te hebben. Een sprankeling van Jezus, een glimp van Gods liefde en vergeving, vuurspetters van Gods Geest door je heen. Jouw relatie met Jezus is puur en inspirerend. Dat zullen wij, en zal ik zeker missen!

Zegen & Shalom!

Robert

Er gaat een dominee voorbij...

De bekende dominee Wim Schulte Nordholt dichtte een afscheidslied naar aanleiding van een dichtregel van Gerrit Achterberg: 'De mens is voor een tijd een plaats van God'. Woorden die ook passen bij het afscheid van een geliefd predikant als ds. S. Boukes. Enige regels: ***Er past een sleutel in het slot: een mens die mensen vergezelt, het heilige verhaal vertelt, is voor een tijd een plaats van God, zoals de dichter het al zei: Er gaat een dominee voorbij; wij blijven horen wat hij zei, wat hij was: een plaats van God, een stem, een sleutel in het slot.***

Het gezegde 'Er gaat een dominee voorbij' is wellicht ontleed aan een zwijgende mensenmenigte als een dominee passeerde. Maar ik denk meer aan de vissersdorpen waarbij de dominee de dood kwam aanzeggen. Men was angstvallig stil na een storm, belt de dominee aan of gaat hij onze deur voorbij.

Toch kies ik bij een afscheid liever voor woorden van Jaap Zijlstra in zijn gedicht 'De dominee'. Opnieuw enkele regels: ***"Ik ben een man die in uw straatje loopt; Zondag aan zondag zeg ik wat slechts te zingen is; Maar soms klein van een groot woord, hakkel ik van een geheim, neem dat van mij aan"***.

Het gedicht tekent een dominee die niet meer wil zijn dan zijn gemeente het geheim vertellen. Het gedicht van Zijlstra schetst in eenvoudige woorden ook de veranderende rol van een predikant in de loop der jaren. Hij is niet meer de man die de dood komt aanzeggen. Niet het ambt op zich, maar de professionaliteit met alle differentiaties staat centraal. In die 25 jaar Damwoude moest Boukes allerlei rollen op zich nemen, zich specialiseren. Hij was de man die door uw straatje liep, iemand die met de gemeente optrok, een reisgenoot, een gesprekspartner als erom gevraagd werd of als het erop aankwam. Een man in de Dokkumer Wâlden met een ongekend schrijftalent.

En nu emeritus, maar nog steeds predikant. Het ambt van predikant leg je niet neer, je bent predikant voor het leven. Een emeritus-predikant heet in Duitsland: Pfarrer in Ruhestand. Het roept het beeld op van een molen met de wieken kruiselings in stilstand. Het blijft een molen, hij kan zijn werk doen, maar het hoeft niet....dus?

Ik eindig met woorden van Andries Govaart: ***"Als op het einde van de weg een nieuwe weg zicht ontrolt; als we adem, woord en brood hebben gedeeld, geproefd; Geef dat we elkaar los kunnen laten: in vertrouwen op uw zegen, dat wij weer lachen als we elkaar weer zien."***

Beste dominee Boukes, als voormalig hoofdredacteur van Geandewei heb ik in die jaren prettig met u samengewerkt. Ik geniet nog steeds van uw pennenvruchten, dus blijf schrijven. Ik hoop van harte u weer te zien, maar voor nu: zegen en alle goeds Ik beëindig deze groet met: De dominee gaat voorbij. De messiaanse verwachting blijft

Willem de Boer, Lid Breed Moderamen Classis Fryslân

Terug naar het westen; Hardinxveld Giessendam Stationskerk

Tekst en interviews: Ankie Nederlof

Zes jaar heeft dominee Boukes in de gemeente Hardinxveld-Giessendam gestaan. In 1986 is hij beroepen, om weer in 1992 te vertrekken. Hij vertrok naar Damwoude, waar hij nu zijn pensioen in gaat. Een aantal gemeentelieden uit Hardinxveld zijn aan het woord over de tijd dat Boukes hier dominee was. Zij hebben veel met de Dominee samengewerkt, hoe hebben zij dit ervaren?

Een nieuwe start

“Toen Boukes kwam, was er behoefte aan stabiliteit in onze gemeente”, vertelt Marry Kafoe. Ze zat een aantal keer in de kerkenraad in de periode van Boukes. “De tijd voordat Boukes kwam, was niet zo stabiel, het ging op en af”, vertelt ze. “Vandaar dat we erg blij waren dat dominee Boukes naar onze gemeente kwam, want hij kon die stabiliteit brengen.”

Wel moest de gemeente in het begin nog wat wennen, weet Anke Trapman. Zij werd scriba toen Boukes dominee was. “De gemeente moest nog wat aftasten”, zegt Anke. “Nadat de gemeente de kat uit de boom had gekeken, bleek al gauw dat Boukes een perfecte dominee was. Hij wist goed de gemeente samen te binden, wat zo hard nodig was”.

Samenwerking

De samenwerking verliep altijd soepel. Zo is de ‘dominee-Boukes-stijl’ makkelijk te typeren, Marry en Anke hoeven daar allebei niet lang over na te denken. Marry: “Hij was diplomatiek, met een heel duidelijke eigen visie. Ook al was hij het niet met je eens, bleef hij het gesprek aangaan”, legt ze uit. “Altijd met een grote overtuigingskracht. Hij communiceerde zo, dat je er sámen goed uit kwam. Hij zou zijn mening nooit doordrammen”. Anke beaamt dat: “Hij kon zich goed inleven in de situatie van de ander”, vertelt ze. “Daarbij liet hij iedereen in

*Gereformeerde kerk PKN
met pastorie Stationsstraat*

Interieur Kerkzaal

Kraambezoek 1989

Zondagse Samenkomst nu

Doopdienst 1992

zijn of haar waarde. Hij gaf advies, maar deed niet alsof hij de wijsheid in pacht had. Altijd met een nuchtere kijk op het leven.”

De kerkenraadsvergaderingen waren altijd gezellig, maar moesten wel ergens over gaan. “Bij dominee Boukes wist je gewoon, half acht beginnen is half acht beginnen. Geen minuut later”, zegt Agnes Karsijns. Ook zij zat in de kerkenraad met Boukes. “En ook tijdens de vergaderingen ging het ergens over. Als de inhoudelijk de vergadering was afgelopen, was er ruimte voor gezelligheid. Daardoor waren de vergaderingen altijd zeer effectief”, vertelt Agnes. Anke beaamt dat: “Hij zei altijd: ‘s avonds laat komen er geen zinvolle dingen meer ter tafel, dus dat moet voor die tijd besproken worden.”

Het kruikje van Zarfath

Tijdens de ambtsperiode is het jeugdgebouw ‘Het Spoor’ gebouwd. De vrijwilligers uit de kerk werkten daar vrijwel elke week in de avonduren en op zaterdagochtend aan. ‘Het Spoor’ ligt achter de kerk, aan het pad naar de garages van de pastorie. De dominee moest dus regelmatig de bouwvakkers passeren. Dit mocht, op voorwaarde dat hij aan het einde van de zaterdagochtend zou zorgen voor een borreltje.

Resultaat: hij schonk regelmatig een borreltje op zaterdagochtend. Het leek wel het kruikje van de weduwe van Zarfath: de fles raakte nooit leeg. Het was altijd een ongedwongen gezelligheid en het pepte de vrijwilligers op.

Zijn tijd in Hardinxveld kenmerkt zich door een groeiende groep mensen. Hij stimuleerde en activeerde veel mensen in de gemeente. Ook de kerkdiensten werden druk bezocht. Op de preekstoel wist hij de bijbel goed uit te leggen. Ook nadat Boukes naar Damwoude vertrokken was, bleef hij heel trouw aan Hardinxveld. Hij hield met sommige gezinnen waar dingen speelden, nog gewoon contact. “Veel ouderen kijken nu nog een beetje nostalgisch terug op de dominee-Boukes-tijd”, weet Marry Kafoe te vertellen.

Kortom: de dominee heeft een onuitwisbare indruk achtergelaten in Hardinxveld. Veel gemeenteleden kijken met een positief gevoel terug op die tijd. Nu nog steeds, als de dominee hier komt preken, stroomt de kerk weer vol. Hopelijk laat hij in Damwoude net zo’n indruk achter, als hier.

Voltallige kerkenraad met dominee

Collega Bert Timmer

Oost en West

1954 en 1978

1981 en 2006

1992 en 2011

Gereformeerd en Hervormd.

Avondmens en ochtendmens.

Fries en Nederlands.

Deze getallen en woorden liegen er niet om. Mensen verschillen van elkaar. Ieder heeft zijn eigen weg door het leven. Iedere generatie doet het op zijn eigen manier. Opvoeding bepaalt veel. Maar inzet, betrokkenheid en liefde ook.

De woorden en getallen bovenaan dit stukje geven geen compleet beeld. Inderdaad zijn Siep Boukes in ikzelf op papier erg verschillend.

Maar in de praktijk was daar weinig van te merken. In Siep Boukes had ik een supergoeie collega. Vol van inzet, betrokkenheid en liefde. We mochten eensgezindheid ervaren. En herkenning. Ik ben daar tot op de dag van vandaag erg dankbaar voor.

De mooiste herinnering gaat niet eens over ons werk in Damwoude. Van Siep Boukes zeg ik geregeld tegen mensen: 'Hij heeft onze dochter Vera gedoopt'. Dat vind ik belangrijk. Dat dominee Boukes iets van God mocht doorgeven en bezegelen. Toen in de doop. Maar ook nog op vele andere momenten.

Ik wens mijn supergoeie collega toe dat zijn werk gezegend mag worden. En dat hij na zijn afscheid van Damwoude nog een hele mooie tijd mag krijgen.

Met dankbaarheid geschreven,

Bert Timmer, Kollum

Collega Gijsbert Otter

Beste Collega,

Zo'n 3 jaar was je mijn collega in Damwâld. De samenwerking was erg plezierig en de gesprekken die we regelmatig hadden waren waardevol.

Bedankt. Een paar dingen wil ik belichten.

Theoloog zijn

Het viel me op dat je graag bleef studeren. Toen ik me voorbereidde op de reis naar Israël kon ik een aantal dikke boeken van N.T. Wright lenen om zijn visie op Paulus te onderzoeken. Je had die zelf met plezier doorgewerkt en wist edelstenen uit zijn werk te verlichten.

Blijven studeren vind je fijn en die voorliefde gaf een frisheid aan je werk. Verschillende keren vertelde je, dat je graag met geïnteresseerden bepaalde thema's dieper wilde doorspitten. Ik wens je veel studieplezier in de komende jaren en ook mensen op je pad om die vreugde te delen.

Soms was het wel ingewikkeld. Wanneer ik op een vergadering met een voorstel kwam, noemde je uit je ruime ambtstijd in Damwâld het moment, dat het voorstel al eerder gelanceerd was en verongelukte. Met je ruime ervaring had menig initiatief schipbreuk kunnen lijden. Toch heb ik juist gemerkt dat je open bleef staan voor nieuwe dingen. Verschillende thema filmpjes zijn opgenomen en digitaal bewoog je mee. Je kon enthousiast worden bij nieuwe ideeën voor het komende winterseizoen. Je openheid voor andere mensen en hun voorstellen waardeerde ik. Ik wens je met die houding veel mooie vruchten in de jaren die nog komen.

Humor

Vaak heb ik gelachen om je humor. In de vergaderingen kwam het wel naar boven en in je preken. Je noemde bijvoorbeeld dat je een emotionele oproep had ontvangen: "Kleine Joachim weet niet of hij volgende week nog wel te eten heeft. Geeft u hem hoop meneer/mevrouw Boukes?"

Het verhaal van de stoofperen past hier ook wel bij. Toen je een paar dagen in quarantaine moest om te wachten op de uitslag van een coronatest was je voedsel voorraad niet ruim genoeg. Een zoektocht naar voedsel in je huis begon. Gelukkig vond je nog een weckpot, ooit gekregen van gemeenteleden uit Gees, je eerste

gemeente. De pot - die vermoedelijk uit 1986 stamde - stond al jaren onaangebroken op de plank en had enkele verhuizingen overleefd. Zoete appeltjes vermoedde je - kennelijk niet zo begerlijk. Voorzichtig ontluikte je de pot en proefde dat het stoofperen waren; je favoriete maaltijd. Twee dagen heb je er van genoten. Corona had je niet en gelukkig evenmin een voedselvergiftiging.

Ik wens je toe dat de vruchten uit afgelopen jaren je telkens weer verblijden. Ik wens je toe dat je oude en nieuwe schatten mag ontdekken in wat nu nog gesloten is.

Van harte Gods zegen voor je nieuwe en vertrouwde wegen,

Gijsbert Otter

Dominee Boukes en de jeugd

Tekst: Ester Kooistra

Dominee Boukes, wie is er niet groot mee geworden. De gemeenteleden die nu volwassen zijn, zijn opgegroeid met Ds Boukes in de kerk. Catechisaties, gespreksgroepen, belijdenis, trouwdiensten, doopdiensten, alles begeleiden wat er voor de jeugd gedaan wordt, jeugdraad. Dominee is daar een grote spil in geweest, vernieuwend, kennis, meedenkend en altijd betrokken!

Bernetsjerke

Dominee heeft veel betekend voor de bernetsjerke. Voorbereidingen met de leiding, bijbelstudie, meedenken met thema's. Toneelstukjes bij projecten. Typetjes spelen en de Kerk-school-gezinsdiensten begeleiden.

Tienerkerk

Een geheel nieuw idee! Meedenken en openstaan voor iets nieuws. De jeugd niet meer in de kerk, maar in het Honk. Het is even wennen. Maar wat is het een groot succes geworden.

Younited

Altijd betrokken, meedenken, enthousiast en natuurlijk zo nu en dan voorgaan in de diensten. Deze diensten maakte u heel begrijpelijk voor de jeugd!

Het Honk

Altijd aanwezig met de nieuwjaarsborrel. Even gezicht laten zien en een gesprekje met de jeugd. En natuurlijk de jaarlijkse vrijwilligers BBQ van de jeugd.

Kamp

Mee als begeleiding. Niks was u te gek. U op laten sluiten in een veewagen, gedumpt in een bos. Opgejaagd worden door Gorilla's. U deed overal aan mee. De jeugd vond het altijd geweldig als u mee was. Het was vechten voor een plekje bij dominee in het team.

We willen dominee heel erg bedanken voor al die jaren inzet voor onze jeugd. We willen u nog heel veel gezonde jaren toewensen en dat u maar lekker mag genieten van uw pensioen. En u weet het. U bent altijd nog een beetje bij ons in het nieuwe jeugdlokaal: Boukes was here!

De koster vertelt...

De tuin bij de pastorie

Ds. Boukes had geen "groene vingers" en tuinieren was dan ook geen hobby van hem. Bij de eerste pastorie aan de Schwartzbergstrijtte was een behoorlijk grote tuin met veel gras en dus maaiwerk. In de loop van de tijd groeide er steeds meer mos tussen het gras, de dominee vond dit niet erg want meer mos betekend minder maaien. Echter de kerkrentmeesters dachten daar anders over en vonden dat geen gezicht, dus werd besloten hier wat aan te doen. Gemeenteleden werden ingeschakeld om de tuin een opknappbeurt te geven en het gazon te bemesten.

Dit had tot gevolg dat het gras welig groeide en moest er van eens in de 2 a 3 weken een paar keer per week worden gemaaid. Dit heeft dominee Boukes zonder morren toen met wellicht frisse tegenzin gedaan, of hij er ook plezier aan heeft beleefd?

Vakantie

Toen dominee op een keer terug kwam van vakantie bleek hij de sleutel van de kerk kwijt te zijn, overall gezocht maar de sleutel bleef spoorloos. Er zat niets anders op dan een nieuwe sleutel te laten maken, probleem opgelost.

Toen hij een jaar later weer op vakantie ging kwam de sleutel uit één van de zakken van zijn vrije-tijds kleren niet goed gezocht of..... de vakantie garderobe niet in de was gedaan?..... we zullen het nooit weten.

Versterken geluid

Dominee Boukes beschikt van nature niet over een overweldigend stemgeluid dus is een goede geluidsversterking in de kerk onmisbaar, dit geldt tevens voor veel van zijn collega's.

In "de Ontmoeting" is dat goed geregeld, toen onlangs de geluidsinstallatie is vernieuwd werd de revers-microfoon vervangen door een Headset, dominee was hier niet gelukkig mee en vond dit tijdens het preken hinderlijk.

De oude microfoon werd weer uit de kast gehaald en alles bleef zoals het was.

Totdat Corona kwam en de diensten via Life-Stream werden uitgezonden, toen bleek voor goed geluid een Headset beslist noodzakelijk. Dominee schakelde zonder problemen over op de Headset en iedereen thuis kan het goed verstaanbaar volgen.

Proficiat dominee Boukes, hieruit blijkt weer eens uw betrokkenheid bij de gemeente. We zullen u missen.

Het ga u goed,

Peter Schreiber.

Over de avonturen van een dominee en een organist

Tja, het lijkt heel gewoon dat in een kerkdienst een dominee preekt en de organist voor de muzikale bijdrage zorgt.

Toch zijn er gedenkwaardige momenten om op terug te kijken. Om te kunnen achterhalen wanneer we samen de dienst verzorgden, heb ik in mijn aantekeningen moeten graven.

Omdat ik jaren geleden in meerdere plaatsen kerkdiensten begeleidde hield ik daarvan gelukkig administratie bij.

Onze samenwerking startte niet in Damwâld maar in Niawier, mijn geboortedorp waar ik tot 2008 organiste ben geweest. Toen bleek dat we in middagdiensten gezamenlijk moesten "optreden" zijn we gaan carpoolen. Het voelde een beetje als "team Damwâld". De ouderling van dienst is vast blij geweest als wij binnenkwamen. De datum heb ik niet genoteerd, maar het is in 2006 geweest dat ik organiste werd in Damwâld. Waar blijft de tijd....

Langzamerhand kregen we meer contact door het bespreken van liederen, vooral dan de melodieën. Ik kan me herinneren dat u weleens belde wanneer de tekst van een lied u heel erg aansprak maar de melodie niet erg bekend was. Want dat de tekst van het lied moest kloppen in de liturgie, had (en heeft nog steeds) voor u de hoogste prioriteit. In die gesprekken bekeek ik de melodie, maakte ik de afweging of het zingbaar was en of het voorgespeeld moest worden. In de meeste gevallen lukte dat prima. Dat het met een overbekend lied enorm misging, staat in ieder geval mij in het geheugen gegrift. Waarschijnlijk in ons beider geheugen! Het was Dankdag en het slotlied was: 'k Wil U o God mijn dank betalen. Waar en waardoor het misging is mij niet duidelijk geworden, maar de gemeente ging z'n eigen gang, op hele noten zingend. Dapper heb ik in het eerste couplet het tempo aangehouden met als resultaat dat de gemeente een halve regel achteraan kwam. Uiteindelijk ben ik gezwicht, er was geen houden aan. U hebt het vast hoofdschuddend aangehoord. In ieder geval hebt u wel de gemeente toegesproken dat ze de melodie van vóór 1973 hadden gezongen en dat u medelijden met die arme organiste had.

In de diensten hadden we altijd een gezamenlijk doel: de mensen iets meegeven. Na de preek een meditatief moment, ik vond het niet altijd even makkelijk om iets te spelen wat goed bij de preek paste. Ik wist precies wanneer dat wel het geval was, u noemde dan de tekst van het lied of vertelde iets over het muziekstuk.

Vele diensten voor Kerst en Pasen hebben we samen voorbereid. Ik kan me herinneren dat we het Nieuwe Liedboek doorbladerden en liederen gingen uitproberen. De studeerkamer werd veruild voor de woonkamer, waar het harmonium stond. Ik speelde en u zong erbij. Verheugd over

koperblazers die meewerkten en zelfs een ad-hoc zanggroep. U bedacht spontaan een naam hiervoor, ik meen "de schorrekickers". Een gezamenlijk voorbereide zangdienst met Johannes de Heer liederen gaf ons beiden veel voldoening. Ook ik hou van avondliederen, het danklied als inleiding op de nacht. Ten tijde van dit schrijven werken we aan ons laatste project. "Dry bones-de adem van God" of wellicht een andere titel. Het zal vast een waardevolle afsluiting worden. Dank voor al die mooie momenten van samenwerking.

Margrietha Zagema

Ds. S.Boukes 1981-2021

Joh.10 vs. 14 en 15.

Ik ben de goede herder en ik ken de mijne en de mijne kennen Mij, gelijk Mij de Vader kent en ik de vader ken, en ik zet mijn leven in voor de schapen.

Deze tekst kan als richtlijn dienen voor het leven en werken in uw loopbaan van 40 jaar predikant.

U mocht ruim 28 jaar de Gereformeerde Kerk PKN van Damwâld dienen en met de leden van de gemeente lief en leed delen.

In al die jaren was u als pastor met een luisterend oor en een troostend woord aanwezig bij droeve en blijde gebeurtenissen.

Een dominee die deze tijd verstaat, de actualiteit in uw preken betreft op het dagelijks leven.

U hebt een brede belangstelling voor alles wat zich binnen de gemeente afspeelt, met aan-

dacht voor jeugd, middengroepen en ouderen. U bezit de gave om ondanks verschillende meningen en opvattingen de gemeente als geheel bijelkaar te houden.

Vernieuwingen binnen de kerk volgt u met belangstelling u verliest hierbij niet uit het oog waar het allemaal om draait 'de boodschap van het evangelie.

En dan nu met pensioen of zoals dat in kerkelijke kringen heet met emeritaat, in voetbaltermen wordt het wel de derde helft genoemd.

Er komt een einde aan een loopbaan van veertig jaar, we nemen met pijn in het hart afscheid, een Frans gezegde luidt " *partir c'est mourir un peu*", of in goed Nederlands " *afscheid is een beetje sterven*".

Het zal moeten wennen, de kerk van Damwâld zonder dominee Boukes, uit naam van de gehele gemeente dank voor uw inzet.

Op uw verdere levensweg geven wij u de bede van St. Patrick mee, **weest Gode bevolen;**

Piet Wijbenga

De Heer is vóór je om je de juiste weg te wijzen.

De Heer is achter je om je in de armen te sluiten, en om je te beschermen tegen gevaar.

De Heer is onder je om je op te vangen wanneer je dreigt te vallen.

De Heer is in je om je te troosten als je verdriet hebt.

Hij omgeeft je als een beschermende muur, wanneer anderen over je heen vallen.

De Heer is boven je om je te zegenen.

Zo zegene je God, vandaag, morgen, en in der eeuwigheid.

Amen.

Hervormde Gemeente Damwâld

Met emeritaat, zoals pensioen zo mooi heet in kerkelijk jargon ... de meesten krijgen er vroeg of laat mee te maken. De één ziet er reikhalzend naar uit, de ander gruwt van het idee voortaan niet meer te hoeven werken, voelt zich bij voorbaat al een beetje een 'buitenstaander'.

En dan ben je zo maar bij de pensioenleeftijd aanbeland. En ja, dan moet je je maar aan de gebruikelijke gang van zaken houden. Afscheid nemen en open staan voor andere dingen.

30 mei 2021 gaat/ging u voor het laatst voor als predikant in onze zuster gemeente in Damwâld. In die gemeente was u van 1992 tot en met heden herder en leraar.

Bewogen jaren waarin we als PKN-gemeentes in Damwâld samen veel hebben meegemaakt. We kunnen met volle tevredenheid terugzien op onze gezamenlijke geschiedenis. Het is de dankbaarheid die het terugkijken op die jaren stemt.

Samenwerking was goed mogelijk omdat de beide gemeenten elkaar op inhoudelijk vlak uitstekend verstonden en verstaan. Met name de hartelijke wisselwerking tussen de onderlinge predikanten heeft ons als beide gemeenten steeds meer naar elkaar toegebracht. U, ds. Boukes, bent daar telkens een echte voortrekker in gebleken, als iemand die ons in geloof verbindt en ons inspireert om gezamenlijk nieuwe wegen te zoeken! Dit heeft zijn weerslag gehad op tal van terreinen van het kerkelijk leven als de samsmelting van het jeugdwerk, de gezamenlijke (moderamen-) vergaderingen, de gezamenlijke kerk-/ jeugddiensten, de totstandkoming van een gezamenlijk kerkblad en website, het houden van gezamenlijke gemeentezondagen, de samenwerking met omliggende gemeentes en wat al niet meer. 'U wist wel waar we samen uit moesten komen en gaf daartoe de nodige subtiele zetjes/ duwtjes in de rug'. Niet voor niets werd bij de diverse beroepingsprocedures aan onze zijde uw deskundig advies gevraagd over een nog te beroepen predikant en hebt u ds. G. Timmer mogen bevestigen. Bovenal bent u voor geboren Rotterdammer er in uw Fryske jierren verrassend goed in geslaagd uw Hervormde collega's het verschil in wyt (wit), wiet (nat) en wiid (wijd) te duiden. Of ds. G.J. Otter en echtgenote hierdoor juist werden geïnspireerd tot deelname

aan de Afûk -cursus Fries laten we hier maar even in het midden.

De band tussen onze gemeentes wordt – zeker de laatste tijd - over de hele linie onmiskenbaar intensiever. Zo leeft er in beide gemeenten en in beide kerkenraden de wens om deze samenwerking verder uit te diepen, ook op kerkenraadsniveau. De komende jaren hopen we daar verdere stappen in te zetten.

Met pensioen! Alle ruimte om een verlangende, verwachtingsvolle blik in de toekomst te werpen. Een toekomst, vrij om in te vullen. Een nieuw leven staat op het punt van beginnen. Een spannende tijd...De kerkenraad van de Hervormde Gemeente Akkerwoude c.a. wenst u alle goeds en Gods zegen toe voor de toekomst. Uiteraard hopen we u binnenkort weer in ons midden te mogen begroeten als gastpredikant

Kees Knol

Geen woorden maar daden...

Ruim 28 jaar mochten wij Ds. Boukes in ons midden hebben, prachtig! Positief gevolg van deze lange periode is, dat de Geref. Kerk van Damwâld straks als lichtend voorbeeld (naar wij hopen!) dient, als Ds. Boukes als preekheer door het land trekt om zijn aardse missie te volbrengen!

U kent de veelgehoorde uitspraak wel:...in één van mijn vorige gemeentes..... Zou het omgekeerde ook gelden? Dat wij onze kinderen en hopelijk onze kleinkinderen kunnen “verhalen” over een kleurrijke dominee, die we ooit in ons midden hadden? Ik tink fan wol!

Alhoewel, ‘kleurrijk’ 🌈? Op snein yn de koarte broek oan it hageknippen, of als grensrechter in actie bij Broekster Boys, nee ‘helaas’. Maatschappelijk bleef hij onder de radar, het bleef bij de “woorden” op zondag. Diezelfde zondagse woorden zal onze gemeente gaan missen, dat merken we nu al. De praktische uitwerking daarvan laat hij aan de gemeente over!

Eigenlijk ook wel logisch. Neem als voorbeeld zijn stille hobby, voetbal. Vaak kwam in zijn preken het grote Rotterdam uit zijn jeugd voorbij; de havens met de grote zeeschepen, de arbeider, het werkmilieu enz. Naar Bijbelse normen zou je zeggen, de zwakkeren van de samenleving. Bij uitstek dus een stad om vooral op Bijbelse gronden te steunen! Wat blijkt echter, onze dominee is een fervent Ajax-aanhanger. De club van ons land met het meeste grote geld en de grootste mond... Naar de mens gesproken; onbestaanbaar! 😞

Maar, zoals wij iedere zondag mogen horen, iedereen krijgt een tweede kans. Dus, mocht Broekster Boys in de toekomst het fameuze v.v. Balk weer ontmoeten op de velden, dan hoop ik Ds. Boukes tegen te komen als verzorger, materiaalman, of al sprintend langs het veld als grensrechter! Ds. Boukes, bedankt voor al die mooie jaren! Niet alleen voor de woorden, maar ook voor alle daden.

Hartelijke (Feyenoord) groet,

Sietse Hilverda

Broekster Boys 1- Balk 1 08-02-2020

25 jarig jubileum

13 mei 2006

